

Torben Krogh

Udenrigs' tidligere redaktør var en sand ener i dansk presse, fordi han forstod både den danske andedam og den store verden

Der er skrevet og sagt mange smukke ord om Torben Krogh, siden hans pludselige død den 26. juni. *Udenrigs* vil gerne her udtrykke dyb sorg over tabet af Torben. Uendeligt mange medier har nydt godt af hans præcise pen og evner som redaktør. *Udenrigs* fik sin store del med Torben som redaktør i 13 år og med hans medlemskab af redaktionskomiteen fra *Udenrigs'* allerførste nummer i 1988.

Torben kom til *Udenrigs* som en overordentlig garvet redaktør efter to perioder som chefredaktør på *Information* og indimellem som chefredaktør for SF's *MinAvisen*, siden *Socialistisk Dagblad*. Torben forblev tæt på SF, men altid som inspirator og ikke partisoldat. Han har fx flyttet mange EU-skeptiske SF-ere nærmere det europæiske fællesskab.

Han var en ener i den danske medieverden, fordi hans vingefang dækkede fra den oversete, men vigtige intrige i den danske andedam til de store linjer i international politik. Kombinationen af specialkendskab til både dansk og international

politisk kultur gjorde ham til førende analytiker af dansk udenrigspolitik, hvilket også *Udenrigs* nød godt af. Saglighed, indsigt og kritisk analyse også af egne standpunkter prægede alt, hvad han lavede. Få kunne som Torben levere bidende kritik med en ynde, der kendetegnedes det kærlige menneske, der ikke kunne lade være med at vise det.

Torben var også en ener, fordi han forbandt journalistik med internationalt engagement som i UNESCO fra 1973 til sin død. Han gjorde en enorm indsats for demokratisering af medier i udviklingslande gennem sit formandskab for UNESCOs medieprogram. Og det fortæller om den store respekt for ham internationalt, at han fik æreshvervet som præsident for organisationens generalkonference 1995-97. Den beskeden interesse for UNESCO i Danmark betød, at den del af hans arbejde var alt for upåagtet.

Han var også en ener som journalisten, der bedrev mediepolitik og satte vigtige fodtryk i bestyrelserne for Journalisthøjskolen og Den Jour-

nalistiske Efteruddannelse. Og som formand for Mediekommissionen forbedrede han overlevelsesmulighederne for små aviser som *Information* og *Kristeligt Dagblad*.

Alle i *Udenrigs'* redaktionskomite kan givet tilslutte sig Peter Wivels beskrivelse i *Politiken* af Torben som 'byens bedste samtalepartner'. Det var for mig personligt det bedste ved tiden med ham som chefredaktør for *Information* (1984-87). Og det helt igennem ordentlige menneske Torben Krogh har aldrig været til fals for intriger, selv ikke over de striber af øl, som det kunne blive til efter arbejdstid.

Det med for meget alkohol i deadlinepresset taler Torben åbent om i dokumentarfilmen 'Min fars valg', som datteren, filminstruktør Mikala Krogh, producerede i 2004. Mikala skriver om filmen: "Min far fortryder ikke de valg, han har taget i sit liv, men han råder mig til at lære at sige fra og ikke være bange for at sige nej." Torben var selv dårlig til at sige nej, for han elskede både sammenkomster i Udenrigsministeriet og at optræde i forsamlingshuse i Jylland. Torben var "splittet imellem kærlighed og karriere", skriver Mikala, men måske var problemet for stor sammenblanding. For Torben var der ikke nogen adskillelse imellem det private og det professionelle. Det arbejdsmæssige var for ham også et netværk af kærlighed.

Torbens produktion var gigantisk, men han var et bevis på, at kvantitet

ikke behøver at være på bekostning af kvalitet, når der er så stort et reservoir af viden bag som hos ham.

Han var aktiv som få, men hans store generøsitet betød, at han også var de passives forsvarer. Torben skrev, at borgernes aktive deltagelse i den demokratiske proces selvfølgelig er noget ønskværdigt: "Ikke desto mindre er det vigtigt at gøre sig klart, at det er en menneskeret at være passiv. Den enkelte borger har krav på retssamfundets fulde beskyttelse, selv om han eller hun politisk set holder sig uden for enhver deltagelse". Torben var også forfatter til en række bøger, hvoraf gigantværket om *Politikens* og radikalismens grundlægger, Viggo Hørup, (1984) står tilbage som hans hovedværk.

Torben, der i mange år var fast kommentator ved DR P1's Orientering, blev en af de mange freelance-re, der fik et for DR lidet glørværdigt spark. Det var typisk for ham, at han var mere bekymret for mindre bemidlede kolleger med samme skæbne. Og han var sikker på, at når sommeren gav lavvande i bidragene til Orientering, ville han blive ringet op. Det ville han givet have fået ret i, hvis ikke hans stemme var gjort tavs.

Udenrigs bringer i dette nummer den sidste artikel Torben skrev til magasinet. Vi vil savne ham som en usædvanlig skribent og ven mere, end der er ord til at beskrive det flotte menneske.

Vibeke Sperling